

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XV

Η Λίμνη του Σύμπαντος

και οι εγγενείς
Κοσμικές Δυνάμεις
των σωματιδίων

Η Κβαντική Φυσική που ασχολείται με τα κυματικά φαινόμενα των σωματιδίων, μας διευκολύνει στην Ιδέα να προσδώσουμε στο Σύμπαν μία υποθετική μορφή που να το κάνει να φαίνεται σαν μία λίμνη με Άπειρο μέγεθος.

Σκεφτόμαστε να ρίξουμε μια πέτρα σε ένα επίσης υποθετικό κέντρο της λίμνης, για να μελετήσουμε την συμπεριφορά των κυμάτων της.

Για να είναι όμως απόλυτα ακριβής η μελέτη που θα αφορά στα κύματα που θα δημιουργηθούν και για να έχει απόλυτη ακρίβεια σε κάθε κινητική ιδιότητά τους, θα πρέπει η λίμνη να βρίσκεται, καταρχήν σε απόλυτη Ακινησία.

Αν η λίμνη, έχει έστω και απειροελάχιστο κυματισμό, τα φαινόμενα της εξέλιξης των κυμάτων που θα δημιουργηθούν από την πέτρα που θα ρίξουμε, θα είναι άνισα, αντίρροπα, συγχρητικά και χωρίς καμία προϋπόθεση Νομικής ακολουθίας και συνοχής. Αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι η τελειότητα λειτουργίας των Νόμων, οφείλεται στην Αρχή της Ακινησίας τους.

Πριν ρίξουμε την πέτρα στη λίμνη, θα πρέπει να μπορούμε να φαντασθούμε ότι το νερό της είναι μόνον Νόμοι. Οι Νόμοι του Σύμπαντος.

Θα πρέπει επίσης να φαντασθούμε, ότι το σύνολο των Νόμων του υλικού της λίμνης βρίσκεται μέσα σε κάθε απειροελάχιστο μικροσωματίδιο που την συνιστά.

Οι Νόμοι δεν είναι ο καθένας μεμονωμένος και διαχωρισμένος από τους άλλους. Μέσα στη δομή του καθενός Νόμου, υπάρχει το σύνολο όλων των Νόμων που συνιστούν τη Δημιουργία.

Με λίγα λόγια, η κάθε μία ατομική Μονάδα της λίμνης περιλαμβάνει αθροιστικά το σύνολο ολόκληρης της λίμνης. Αυτό που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή είναι η αντίληψη του βάθους της λίμνης. Όπως είναι άπειρη η επιφάνειά της, το ίδιο άπειρο είναι και το βάθος της. Φανταζόμαστε λοιπόν μία άπειρα εκτεταμένη λίμνη σε μήκος, πλάτος, βάθος που αποτελείται από άπειρο υλικό, απείρων Νόμων.

Φανταζόμαστε επίσης, ότι η πέτρα που θα ρίξουμε στη λίμνη σε ένα υποθετικό κέντρο, θα μπορούσε να βρίσκεται σε ένα οποιοδήποτε σημείο της, αφού η λίμνη είναι Άπειρη, με Άπειρα υποθετικά κέντρα.

Πριν επιχειρήσουμε να ρίξουμε την πέτρα στο υποθετικό κέντρο της λίμνης, θα πρέπει να κατανοήσουμε πλήρως την υπόστασή της, δηλαδή τους Νόμους που την συνιστούν, καθώς και την Ουσία της Ακινησίας της.

Πλήρης κατανόηση των Συμπαντικών Νόμων είναι αδύνατον να υπάρξει. Υπάρχει όμως κατανόησης υπάρξεως των Νόμων, σύμφωνα με τη δράση τους στο φυσικό κόσμο.

Ο άνθρωπος γνωρίζει σήμερα πως ό,τι υπάρχει γύρω του, είτε είναι θεατό είτε είναι αθέατο,

αλλά δεδηλωμένο, υπόκειται στη λειτουργία των Νόμων του Σύμπαντος.

Ρίχνουμε την πέτρα στο νοητό κέντρο του νοητού Σύμπαντος της λίμνης.

Τον παφλασμό και την εκδήλωση αφρού διαδέχεται ακολουθία κυμάτων, τα οποία αρχίζουν να εξελίσσονται στην απεραντοσύνη της λίμνης.

Τα κύματα ισοτρόπως ανοίγουν σε εκτεινόμενους κύκλους.

Η ακολουθία τους δηλώνει ότι περιφερειακά, γύρω από το νοητό κέντρο που ρίξαμε την πέτρα, τα κύματα ακολουθούν διευρυνόμενους κύκλους.

Κατά το άνοιγμα παρατηρούμε ότι η ταχύτητα των κυμάτων αυξάνεται αργά και σταθερά, ότι το μήκος κύματος μεγαλώνει, ενώ αντίθετα το ύψος κύματος μειούται.

Τέλος, το ύψος κύματος έρχεται σε μηδενική θέση, η ταχύτητα αφομοιώνεται από την ελαχιστοποίηση της μορφής του κύματος και την αφομοίωσή της από την Ακίνησία και όλα καταλήγουν στην ενοποίησή τους με την ακίνητη επιφάνεια της λίμνης. Με λίγα λόγια, σε μια άπειρη λίμνη η «πρώτη κίνηση» είχε τάση και ροπή προς την Ακίνησία».

Να ληφθεί υπόψιν πως, ό,τι συνέβη εις μήκος μέσα στη λίμνη, συνέβη και εις βάθος.

Όμως, πρέπει να απαντήσουμε και σε ένα δεύτερο ερώτημα: Τι συνέβη με την πέτρα που ρίξαμε στη λίμνη και τι κινήθηκε από την πτώση της; Πιστεύετε ότι το νερό στο κέντρο της λίμνης που έπεσε η πέτρα έγινε κύμα, που το υλικό του μεταφέρθηκε ως το τέλος του κυματισμού που απορροφήθηκε από την Ακίνησία; Όχι, δεν συνέβη κάτι τέτοιο. Τότε, τι είναι αυτό που δημιούργησε το κύμα;

Η πέτρα που ρίξαμε, έπεσε στο νερό με την δική της ορμή και αυτή διοχετεύτηκε σταδιακά ως τα άκρα, όπου το κύμα έγινε ακίνητο λόγω πλήρους εξαντλήσεως της ορμής.

Αυτό που εκινείται μέσα στο νερό δημιουργώντας διαδοχικούς κυματισμούς, ήταν η ιδιότητα της ορμής και σε ελάχιστη ποσότητα το ίδιο το νερό.

Όμως τι είναι Ορμή;

Ορμή είναι η προς τα εμπρός κίνηση που προκαλείται από κάποια δύναμη η οποία της διοχετεύεται. Όσο μεγαλύτερη είναι η αιτιώδης δύναμη της Ορμής, τόσο μεγαλύτερο είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει ως αιτιατόν της δυνάμεώς της.

Από το σημείο αυτό ξεκινούν τα μεγάλα ερωτηματικά που πρέπει να απασχολήσουν τη σύγχρονη Φυσική.

Η επιστήμη ασχολείται με την κάθε μορφής κίνηση. Όμως με την αιτία που συνιστά την «Κινητική Αρχή» δεν ασχολείται, ή δεν μπορεί να ασχοληθεί σοβαρά κανείς, σύμφωνα με τα σημερινά επιστημονικά δεδομένα.

Η Κίνηση, χαρακτηρίζεται από την Ορμή του κινούμενου στοιχείου. Χωρίς Ορμή, δεν υφίσταται ουδεμία Κίνηση. Η αρχική δράσις της Ορμής είναι το «ορμητήριο».

Ο στρατιώτης είναι κρυμμένος στο ορμητήριο και περιμένει την εντολή να εισβάλει στο πεδίο της μάχης.

Άρα, πίσω από κάθε ορμητήριο, υπάρχει μία εντολή.

Επειδή όμως σε όλα τα φυσικά πράγματα του κόσμου, η Ορμή είναι σύμφυτη με τα ίδια τα πράγματα, δηλαδή «ορμέμφυτη», τότε πρέπει να κατανοήσουμε ότι υπάρχει μία ενιαία, ομότροπη και αιώνια εντολή, όλα να κινούνται ενστικτωδώς, δηλαδή αυτόματα.

Με αυτή την έννοια, η Κινητική Εντολή είναι Ολιστική, αφορά δηλαδή σε όλα τα πράγματα και τις καταστάσεις που διαμείβονται στο φυσικό κόσμο.

Όμως η ορμή που δηλώνει την κίνηση, έχει ένα δεύτερο, πραγματικά επαναστατικό χαρακτηριστικό. Την ιδιοστροφορμή και την πορεία.

Η ιδιοστροφορμή είναι μία θεμελιώδης ιδιότητα που έχουν όλα τα στοιχειώδη σωματίδια να περιστρέφονται γύρω από τον εαυτό τους.

Μία ακόμα θεμελιώδης ιδιότητα του σωματιδίου, είναι η πορεία.

Η πορεία που χαρακτηρίζει τόσο τον σωματιδιακό όσο και τον υλικό κόσμο, είναι η ασύλληπτη ιδιότητα που έχουν τα αντικείμενα του Μικρόκοσμου και του Μεγάκοσμου να γνωρίζουν «τι πρέπει να κάνουν σε σχέση με το περιβάλλον τους».

Με λίγα λόγια, κάθε μορφής Κίνηση έχει γνωστικό χαρακτήρα. Αυτή η γνώση που έχουν όλα τα υλικά πράγματα του κόσμου να κινούνται, αποτελεί την αιτία της παγκόσμιας Αρμονίας, της Εννόμου Τάξεως και Συμμετρίας που συνιστούν την Αιωνιότητα του Σύμπαντος.

Ο Αριστοτέλης αναλύει με σαφήνεια την έννοια της Κίνησης.

«Η Κίνηση είναι αιώνια. Αιώνια είναι και η πρώτη αιτία για την κίνηση.

Η πρώτη αιτία της Κινήσεως πρέπει να είναι μία Αρχή, που έχει ως Ουσία της την καθαρή Ενέργεια. Φυσικά, αυτή η αρχή, πρέπει να είναι ολότελα άυλη, απόλυτα καθαρή. Κι αυτή η Αρχή που δεν την πλησιάζει τίποτα το υλικό, είναι το απόλυτο πνεύμα, η Θεότητα!»

Μία αθάνατη δημιουργία του Αριστοτέλη που μας βοηθάει στην κατανόηση της Ακινησίας, του απολύτου Πνεύματος, είναι τα «Αναλυτικά ύστερα» που εξηγούν: «τι είναι η Επιστημονική Απόδειξη».

Η Απόδειξη στηρίζεται στο Συμπέρασμα, ισχυρίζεται ο μεγάλος στοχαστής.

Συμπέρασμα είναι η πρόταση που προκύπτει από ορισμένες άλλες υπάρχουσες προτάσεις, σαν κάτι νέο, δεδομένο και υποχρεωτικό για τη νόηση, χωρίς την ανάγκη αυτό το νέο να χρειάζεται καινούργια θεμελίωση.

